

tilfreds Smil, som om de ikke selv tænkte paa, at den hele Herlighed kun var Laan og Leje. Og adskillige af disse Folk nedstammede dog fra Fædre, der havde haft indtil hundrede tusinde Sølvdalere paa Kistebunden. Nu taltes der overalt kun om, hvormeget eller hvorlidt en Mand skyldte.

Et Stykke nede paa Skrænten ud mod Engene laa en forfalden Præstegaard. Man kunde fra Landevejen kun se dens tresodede Skorstenspiber og Havens Trætoppe. Her levede en ældre Mand, Pastor Fjaltring, om hvem der paa Kærsholm et Par Gange var faldet meget nedsættende Ytringer. Hofjægermesterinden havde endog erklæret, at den „mildeste Forklaring“ paa Mandens Optræden og hele Levevis var den, at han ikke var rigtig klog. De fleste af Menigheden havde da ogsaa ligesom Godsejerfamilien løst Sognebaand til Pastor Blomberg.

Per gav sig til at tale om denne Præst og udtrykte sin Forundring over, at han ikke havde mødt ham paa sine Spasereure. Men Hofjægermesterinden svarede, at det slet ikke var saa mærkeligt. Pastor Fjaltring kom kun sjelden udenfor sin Hule og i hvert Fald ikke gerne, før det blev Aften. Han var en Uglenatur, et lyssky Væsen, ret egentlig en Mørkets Aand, der var til megen Forargelse der paa Egnen.

„Er han da ikke troende?“ spurgte Per lidt forsigtig. „Det forekommer mig, at jeg har hørt, at han endog er strengt ortodoks.“

„Ja — saadan ter han sig paa Prækestolen, men i sit Hjerte er han en Spotter og Fornægter. Som han engang skal have sagt til en Mand: „Jeg tror fuldt og fast baade paa Gud og paa Djævelen; jeg er blot ikke altid lige sikker paa, hvem af de to, der er mig mest imod?“ — Har De hørt Mage!“

„Men hvor kan en saadan Mand blive ved at være Præst?“

„Det er jo ogsaa en Skandale. Men han er saa snu at gemme sin forargelige Tale, til han er alene med Folk. I sine Prækner er han, som sagt, meget rettroende, bare saa gyselig triviell og kedsommelig.“

Udenfor Byen gik Vejen atter nedad, og efter en Snes Minu-